

UKRAÏNA

ΕΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ 21^Ο ΑΙΩΝΑ

«Για τον Πούτιν, η Ιστορία δημιουργεί γεγονότα με τα οποία πρέπει να ζήσει κανείς και να προσαρμοστεί σε αυτά. Λέγεται ότι ενθάρρυνε τους Ρώσους συγγραφείς να γράψουν νέα βιβλία Ιστορίας που να δείχνουν μόνο κάποιες στιγμές της σταλινικής κληρονομιάς, ενώ για κάποιες άλλες πλευρές του Ρωσικού παρελθόντος βολεύει η αποσιώπησή τους»

Ντέιβιντ Όουεν,
Βρετανός Ναύαρχος

«Πρόκειται για μία εισβολή παράλογη και ανιστόρητη. Η ρωσική εισβολή έχει ως στόχο να αλλάξει με τη βία την αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη», τόνισε ο πρωθυπουργός και συμπλήρωσε πως «οι ρωσικές απειλές κατά Σουηδίας και Φινλανδίας μιλούν από μόνες τους. Η Δύση καλείται να αναβαπτιστεί. Όταν η ρωσική πρόκληση χτύπησε τον πυρήνα της παγκόσμιας γεωπολιτικής ισορροπίας, οι καθυστερήσεις στη Δύση ξεπεράστηκαν μέσα σε ημέρες. Κάτι άλλαξε στη Δύση, όταν ακούσαμε τον εκλεγμένο ηγέτη μιας ευρωπαϊκής χώρας πως ίσως ήταν η τελευταία φορά που μας μιλά. Τα αποτελέσματα των δυτικών κυρώσεων είναι ήδη ορατά. Η ρωσική οικονομία συνθλίβεται. Η στάση της πατρίδας είναι προϊόν δικών μας ιστορικών βιωμάτων και παγκόσμιων ισορροπιών [...] Εδώ δεν χωρούν ίσες αποστάσεις»

Κυριάκος Μητσοτάκης

1. Η επιστροφή της ιστορίας

Η ιστορία επιστρέφει περίπου τριάντα χρόνια αφότου η Δύση –διά της περίφημης διακήρυξης του Φουκογιάμα– ανακοίνωσε την απεμπλοκή της από την ιστορική κίνηση. Σήμερα, αναγκάζεται να αναμετρηθεί ξανά μαζί της. Αυτό είναι ίσως το μοναδικό «νέο» που φέρνει η κλιμάκωση του πολέμου στην Ουκρανία. Ξεκινάμε με έναν ισχυρισμό που μοιάζει προκλητικός. Δεν είναι. Για όποιον/α προσπαθεί να κρατήσει το μυαλό του «ψυχρό», μέσα στο ασταμάτητο σκρολάρισμα των ημερών, πρέπει να είναι προφανές. Τα παρακάτω τοπωνύμια είναι γνωστά: Ιράκ 1991-2015, Σομαλία 1992, Γιουγκοσλαβία 1992- 95, Τσετσενία 1995, Κόσοβο 1999, Αφγανιστάν 2001, Λίβανος 2006, Γεωργία 2008, Λιβύη 2011, Συρία 2011, Υεμένη 2011, Μάλι 2013-15, Ουκρανία 2014- 2022. Είναι γνωστές, επίσης, οι αποτυχημένες απόπειρες πραξικοπήματος στη Τουρκία, στη Βενεζουέλα, στη Μιανμάρ,

στο Καζακστάν καθώς και η βραδυφλεγής ανάφλεξη του «κουρδικού ζητήματος». Αυτές, και πολλές ακόμα, είναι οι ιστορίες που δεν μας επιτρέπουν να υποκύπτουμε στα όψιμα αντιπολεμικά αισθήματα του φιλο-ουκρανικού κινήματος. Το ερώτημα, όμως, παραμένει: γιατί οι Ευρωπαίοι ηγέτες αναγκάζονται να επιστρέψουν στην Ιστορία;

Ο Χαλ Μπραντς στο άρθρο του «Ο ευρασιατικός εφιάλτης» (Foreign Affairs, 25.02.2022) θα γράψει: «Η παρούσα σινο-ρωσική συνεργασία φυσικά συγκρίνεται με τη σινο-σοβιετική συμμαχία κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου. Όμως, μια καλύτερη αναλογία θα μπορούσε να είναι η Γερμανία και η Ιαπωνία πριν το 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρότι επίσημα σύμμαχοι, το Τόκιο και το Βερολίνο ήταν δικασμένοι και καχύποπτοι εταίροι με δομικά διαφορετικά μακροπρόθεσμα οράματα. Παρόλα αυτά, και οι δύο ήταν αποφασισμένοι να ξεπεράσουν τη δεδομένη τάξη, και να εκμεταλλευτούν το χάος που δημιουργούσαν καθώς προχωρούσαν.» Η ιστορία επιστρέφει, λοιπόν, για να μας πει πως αυτό που βρίσκεται μπροστά μας –ή καλύτερα αυτό που προβλέπει ο ευρωατλαντικός σχεδιασμός– είναι μια συγκυρία ανάλογη με τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μόνο που το «αντιφασιστικό μέτωπο» δεν έχει απεναντί του τη Ρώμη, το Βερολίνο και το Τόκιο αλλά τη Μόσχα, το Πεκίνο και τους συμμάχους τους. Το «κακό» ή οι «ναζί» είναι τα κράτη που διεκδικούν τον μετασχηματισμό του γεωπολιτικού status quo. Αντίστοιχα, οι «πασιφιστές» και οι «δημοκράτες» είναι αυτοί που διεκδικούν τη διατήρηση της μεταψυχροπολεμικής και μετα-αποικιοκρατικής κατανομής ισχύος.

Τι ειρωνεία; Ο δολοφόνος επιστρέφει για να διαπιστώσει πως το πτώμα ζει. Ο Φράνσις Φουκογιάμα (04.03.2022) θα γράψει στους *Financial Times*: «Τα άχθη του φιλελευθερισμού δεν θα τελειώσουν ακόμα κι αν ο Πούτιν ηττηθεί. Η Κίνα, όπως και το Ιράν, η Βενεζουέλα, η Κούβα και όλοι οι λαϊκιστές της Δύσης περιμένουν στη γωνία. Ο κόσμος, όμως, έχει μάθει πλέον την αξία της φιλελεύθερης παγκόσμιας τάξης, και πως αυτή δεν θα επιβιώσει αν οι λαοί δεν παλέψουν γι' αυτό, και δεν δείξουν μεταξύ τους αμοιβαία υποστήριξη. Οι Ουκρανοί, περισσότερο από κάθε άλλο λαό, έδειξαν τι σημαίνει πραγματική γενναιότητα. Έδειξαν πως το πνεύμα του 1989 παραμένει ζωντανό σε αυτή τη γωνία του κόσμου.» Το κείμενο του Φουκογιάμα θα ήταν βλακώδες αν δεν υπεδείκνυε τα ιδεολογικά όπλα και τη στοχοθεσία του δυτικού милитарισμού. Το «πνεύμα του '89», η «φιλελεύθερη παγκόσμια τάξη» και η υπεράσπισή τους είναι θέσεις μάχης σε έναν εξελισσόμενο από το '89 παγκόσμιο πόλεμο.

2. Η πρόσφατη ιστορία

Το 2014 δεν είναι μακριά. Η πυκνότητα, όμως, της τελευταίας δεκαετίας μας αναγκάζει σε μια συνοπτική αναφορά. Το «ουκρανικό 2014» είχε κάτι από το «ελληνικό 2010»: Είχε το ΔΝΤ και την Ευρωπαϊκή Ένωση, είχε το ουκρανικό χρέος, το ουκρανικό διεφθαρμένο κράτος και είχε και πολλούς κρατικά επιδοτούμενους νεοναζί να αναλαμβάνουν έναν διακριτό ρόλο στην εδραίωση ενός συγκεκριμένου μοντέλου διαχείρισης. Είχε, όμως, και τρεις ριζικές διαφορές: α) τη γεωγραφία, β) την εθνοτική σύνθεση, γ) τις παραγωγικές δυνατότητες του ουκρανικού κράτους. Ας δούμε ξεχωριστά τις τρεις αυτές παραμέτρους:

α) Η Ουκρανία φράσσει ή απειλεί να φράξει τα ρωσικά λιμάνια προς τη Μαύρη Θάλασσα και τις εμπορικές οδούς προς τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

β) Ο πληθυσμός της Ουκρανίας έχει μια πολύπλοκη εθνοτική σύνθεση: κάποιιοι/ες έχουν ρωσική εθνική συνείδηση (22%), η πλειοψηφία, όμως, είναι ρωσόφωνη και τα Ρωσικά αποτελούσαν (μέχρι και το 2014) τη βασική γλώσσα που διδάσκεται στα σχολεία. Υπάρχουν, επίσης, κάποιιοι/ες κάτοικοι

της Ουκρανίας που είναι Πολωνοί και κάποιοι/ες που είναι Ρωσοπόντιοι, συνδεδεμένοι με τις ελληνόφωνες διασπορές.

γ) Η ανατολική Ουκρανία, ειδικά οι περιοχές του Λουγκάνσκ και του Ντονιέτσκ, υπήρξε ιστορικά βιομηχανικό κέντρο της Σοβιετικής Ένωσης, ενώ στο δυτικό κομμάτι της Ουκρανίας βρίσκεται το κέντρο της αγροτικής παραγωγής (εκτεταμένη καλλιέργεια σιταριού).

Εύκολα προκύπτει από τα παραπάνω πως η περιοχή της Ουκρανίας δεν θα μπορούσε παρά να προσελκύσει το «διεθνές ενδιαφέρον». Η ναζιστική εισβολή στη Σοβιετική Ένωση άφησε πίσω της μια σειρά από ναζιστικούς παραστρατιωτικούς κύκλους που αρθρώθηκαν στην συνέχεια (κατά τον Ψυχρό Πόλεμο) στο δυτικό μπλοκ. Οι περίφημοι Ουκρανοί νεοναζί, είναι παραστρατιωτικοί κύκλοι με πείρα και ιστορία ενός αιώνα. Και, φυσικά, είναι αρθρωμένοι στις προσταγές εκείνων των τμημάτων του ουκρανικού κράτους/ κεφαλαίου που επιδιώκουν την πρόσδεση της Ουκρανίας στο δυτικό στρατόπεδο. Κάπως έτσι, το "Τάγμα Αζόφ", ο "Δεξιός Τομέας" και ένα σύνολο από μικρότερες ναζιστικές οργανώσεις συγκροτούν, ένα μισθοφορικό στρατό που επιδιώκει είτε την οικονομική σύνδεση της Ουκρανίας με την Ε.Ε. είτε απλά την στρατιωτική περικύκλωση του ρωσικού κράτους. Ο κρατικά επιδοτούμενος και, μετά το 2014, θεσμικά οργανωμένος ρατσισμός απέναντι στους Ρώσους και τη ρωσική κουλτούρα, ειδικά στην ανατολική Ουκρανία, είναι μονάχα μία από τις διαρκείς πρακτικές των Ουκρανών νεοναζί.

Όπως καταλαβαίνετε, η διαχείριση της «ουκρανικής κρίσης» δεν θα μπορούσε να πάει σε στυλ: «Ο Γιωργάκης πάει στο Καστελόριζο, με το ένα χέρι δείχνει στο ΔΝΤ, με το άλλο στην Τουρκία, πέφτει με σκαίο τρόπο και μετά έρχεται ο Βενιζέλος και οι Αγανακτισμένοι». Κι αυτό γιατί ο τότε πρωθυπουργός της Ουκρανίας, Β. Φ. Γιανουκόβιτς (2013), διέκοψε την προοπτική συνεργασίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ κ.ο.κ., προκειμένου να βαθύνει την οικονομική συνεργασία του με το ρωσικό κράτος. Απέναντι σ' αυτήν την απόφαση του Γιανουκόβιτς, ο Αμερικάνος πρέσβης Τζέφρι Πάιατ, μαζί με τον ακροδεξιό δήμαρχο του Κιέβου, Βιτάλι Κλίτσκο, και μια σειρά από δυτικές ΜΚΟ οργάνωσαν τους «Ουκρανούς Αγανακτισμένους» της πλατείας Μαιντάν¹. Στο «κίνημα Μαιντάν» υπήρχαν στην πραγματικότητα τρεις διακριτοί πόλοι απέναντι στον Γιανουκόβιτς: α) ο Κλίτσκο, ο εκλεκτός της ΕΕ, β) οι ουκρανοί νεοναζί και παραστρατιωτικοί της Black Water εκπαιδευμένοι από τις ΗΠΑ, γ) ένα τμήμα της ουκρανικής μεσαίας τάξης και των φοιτητών/τριών που είχε μέσα στα χρόνια αποκτήσει ευρωπαϊκή κουλτούρα και βρίσκεται κοντά στις δυτικές ΜΚΟ.

Απέναντι στο «Μαιντάν» ξεκίνησε το «αντι-Μαιντάν» κίνημα, κυρίως στην Ανατολική Ουκρανία: Ντονιέτσκ, Λουγκάνσκ, Χάρκοβο, Μαρριούπολη, Οδησός και Κριμαία αποτέλεσαν εστίες αντίδρασης απέναντι στο κίνημα της «Πλατείας Ελευθερίας». Οι «αντι-Μαιντάν» διαδηλωτές/τριες υποστήριζαν τη σύνδεση με τη Ρωσία καθώς οι συνδεδεμένες με την Ε.Ε πολιτικές

Το τάγμα αζοφ και οι αναφορές του.

οδηγούσαν γραμμικά στην υποβάθμιση των βιομηχανικών περιοχών της Ανατολικής Ουκρανίας. Η πολιτική τους σύνθεση συμπεριλάμβανε τόσο το Κομμουνιστικό Κόμμα Ουκρανίας και την κομμουνιστική οργάνωση Μπορότνπα όσο και τους φιλωρώσους του Κόμματος των περιφερειών του Γιανουκόβιτς.

Η σύγκρουση των δύο πλευρών υπήρξε ιδιαίτερα βίαιη. Κορυφαίες στιγμές της, από την μια πλευρά, ήταν: α) η ανεξαρτητοποίηση των «Λαϊκών Δημοκρατιών» του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ, που τέθηκαν υπό τον έλεγχο των ένοπλων πολιτοφυλακών της περιοχής και την υποστήριξη του ρωσικού κράτους (Απρίλιος 2014), β) η απεξάρτηση της Κριμαίας από το ουκρανικό κράτος με δημοψήφισμα (16 Μαρτίου 2014). Από την απέναντι πλευρά, σημαντικό στιγμιότυπο υπήρξε η σφαγή της Οδησού. Εκεί, στις 2 Μαΐου του 2014, Ουκρανοί νεοναζί σε ανοιχτή μετάδοση από την ουκρανική τηλεόραση, υπό την καθοδήγηση Ουκρανών μπάτσων και βιομηχανών, έκαψαν ζωντανούς 48 διαδηλωτές του «αντι-Μαιντάν» κινήματος, μέσα στο κτίριο των «Σωματείων της Οδησού». Είναι σαφές, λοιπόν, πως καμία ομαλή επίλυση του ουκρανικής κρίσης δεν μπορούσε να υπάρξει. Η δράση των ουκρανών νεοναζί και των Αμερικανών μισθοφόρων οδήγησε στο πραξικόπημα ή την «πορτοκαλί επανάσταση» –για τη δυτική αφήγηση– και στην αποπομπή του Γιανουκόβιτς. Οι παραστρατιωτικοί δεν δέχτηκαν καμία συναινετική εκδοχή παρά τις παραιτήσεις των εκλεκτών της Ε.Ε.. Τα σάντουιτς και οι σφαίρες που μοίραζε ο Τζέφρυ Πάιατ έπιασαν τόπο. Στη θέση του Γιανουκόβιτς πήκε με την υποστήριξη του νεοναζί «Δεξιού Τομέα», ο Σ. Γιάτσενουκ.

3. Το Αφγανιστάν της Ευρώπης

Αναφερόμαστε παραπάνω στα σάντουιτς που έφτιαχναν με τα χεράκια τους ο Τζέφρι Πάιατ και η Βικτόρια Νούλαντ και τα μοίραζαν στους διαδηλωτές της «Πλατείας Ελευθερίας». Τα σάντουιτς αυτά δεν πήγαιναν, όμως, σε αγνώστους. Η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ της ψυχροπολεμικής περιόδου, aka «ζώνη ανάσχεσης της Σοβιετικής Ένωσης», πάτησε πάνω στα θεμέλια που άφησε στην περιοχή ο ιστορικός ναζισμός κατά τον 2ο Π.Π. Οι ουκρανοί ναζί πριν "ταϊστούν" από τον Πάιατ, ήταν ήδη χορτάτοι, ταϊσμένοι από την αμερικανική милитарιστική επιμελητεία. Γι' αυτό και αποτελούν έναν ιδεολογικά συγκροτημένο φιλο-δυτικό, αντι-ρωσικό στρατό. Έναν στρατό που από το 2014 και μετά έχει αποκτήσει θεσμική υπόσταση καθώς έχει ενσωματωθεί στο pay roll του ουκρανικού Υπ. Εσωτερικών και έχει γίνει πόλος έλξης για Ευρωπαίους και Αμερικάνους νεοναζί. Με ένα απλό γκουκλάρισμα μπορεί κανείς/καμία εύκολα να δει τα βίντεο μέσω των οποίων διαφημίζουν τις πρακτικές τους και τα φεστιβάλ που οργανώνουν. Μπορεί να δει, επίσης, την δράση τους γύρω από τις «Λαϊκές Δημοκρατίες» του Λουγκάνσκ και του

Ο Τζέφρι κι η Βικτωρία εν ώρα δράσης στη πλατεία Μαιντάν.

Ντονιέσκ, που έχει αφήσει πίσω της χιλιάδες νεκρούς.

Οι Ουκρανοί φίλο-δυτικοί παραστρατιωτικοί έχουν σταθερό ρόλο στην ουκρανική ιστορία. Δεν θα μπορούσαν, λοιπόν, να μην έχουν και στην τρέχουσα κρίση. Ο εξοπλισμός τους με οπλισμό του NATO εντάθηκε ήδη από τον Φεβρουάριο του 2022, αρκετές μέρες πριν την εκκίνηση της στρατιωτικής επιχείρησης του ρωσικού κράτους, ενώ απέκτησαν και την δική τους θέση στη διαπραγματευτική ομάδα δίπλα στον Ζελένσκι (βλ. τον άνθρωπο με το καπελάκι στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων και την ιστορία του). Και, φυσικά, ενισχύονται με χιλιάδες «εθελοντές», παρακρατικούς και μισθοφόρους απ' όλον τον κόσμο που συρρέουν για να αγωνιστούν υπέρ της «φιλελευθέρου τάξης». Η σύνθεση τους, τους μετατρέπει πλέον σε ένα υπερστρατιωτικοποιημένο δίκτυο «της δυτικής ταυτότητας», της «λευκής ανωτερότητας» και της «πολιτιστικής συνοχής της Δύσης». Οι Ουκρανοί νεοναζι αποτελούν ένα συλλογικό Τάραντ αρθρωμένο στα αμερικανικά συμφέροντα. Έναν συλλογικό Τάραντ που εκπαιδεύεται στην Ουκρανία αλλά δεν θα μείνει εκεί.

Επί του θέματος, ο Ντάγκλας Λόντον αναφερόμενος στην «ουκρανική κρίση» (25.02.2022) θα γράψει στο *Foreign Affairs*, πως αυτές οι παραστρατιωτικές δυνάμεις μπορούν να αποτελέσουν μια ανεξέλεγκτη παράμετρο στα μετόπισθεν του ρωσικού κράτους. Μπορεί να μετατραπούν σε μια “λευκή Αλ Κάιντα”, η οποία αφότου αποκτήσει αξιόμαχο πολεμώντας τον ρωσικό στρατό και ηρωοποιηθεί από τα δυτικά μίντια, θα μετατραπεί σε ένα σημείο συνάντησης μυστικών υπηρεσιών και νεοναζι προς πάσα χρήση. Το δίκτυο που περιγράφουμε παραπάνω είμαστε σίγουροι/ες πως μπορεί να λειτουργήσει με παρόμοιο τρόπο στις δυτικές μητροπόλεις εδραιώνοντας μια διαρκή «έκτακτη ανάγκη». Μια «έκτακτη ανάγκη» κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του δυτικού δικαιωματοσμού: οι ναζι δολοφόνοι θρέφονται από τον αυταρχικό δικτάτορα Πούτιν και γι' αυτό η δύση πρέπει να εξοπλιστεί. Νομίζουμε πως οι συνειρμοί είναι κοντινοί και εύκολοι.

Με βάση τα παραπάνω, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η ουκρανική επικράτεια έχει μετατραπεί σε ένα εργαστήριο κατασκευής παραστρατιωτικών και μισθοφόρων μιας «Defend Europe» τρομοκρατίας, ενός στρατού, δηλαδή, κατάλληλου για τους πολέμους του 21ου αιώνα: μικροί πόλεμοι σε μεγάλες πόλεις, αντι-τρομοκρατικές προβοκάτσιες και «psychological operations».

4. «Η ιστορία που δεν πρέπει να αλλάξει» και το ελληνικό κράτος.

Στην προηγούμενη αναφορά μας στις ιμπεριαλιστικές περιπέτειες του ελληνικού κράτους, είχαμε περιγράψει με ένα σχήμα τη μέθοδο εμπλοκής του ελληνικού κράτους στον εν εξελίξει παγκόσμιο πόλεμο· πολύ συνοπτικά: ισχυριζόμαστε πως το ελληνικό κράτος συγκεντρώνει στο έδαφός του όσους

διεθνείς στρατούς ενδιαφέρονται για την Ανατολική Μεσόγειο, προκειμένου να τους χρησιμοποιεί ως διπλωματικό κεφάλαιο και ένοπλη ισχύ ενάντια στο τουρκικό κράτος. Παράλληλα, –όπως και στην περίπτωση του κράτους της Μακεδονίας– κινείται προς μια διπλωματική διευθέτηση των εκκρεμοτήτων του με το τουρκικό κράτος. Οι αυξημένοι τόνοι και οι προβοκάτσιες είναι τμήμα αυτής της διαπραγμάτευσης: ο πόλεμος είναι διπλωματία με άλλα μέσα. Και το αντίστροφο.

Καθώς, λοιπόν, το ελληνικό κράτος οδεύει προς μία (ακόμη) περφόρα διαπραγμάτευση, ταυτόχρονα επιτίθεται στις προϋποθέσεις της τουρκικής ισχύος. Παραδείγματα αυτής της κατεύθυνσης είναι: α) οι διαρκείς επισκέψεις του Έλληνα Υπ. Εξ στην Αφρική, β) η συμμετοχή του ελληνικού κράτους σε στρατιωτικές επιχειρήσεις στα σύνορα του τουρκικού κράτους, γ) η απόπειρα της ελληνικής διπλωματίας να παρουσιάσει το τουρκικό κράτος ως αυταρχικό, αντι-δυτικό, ταραξία κ.λπ. δ) η παραγωγή της κρίσης των συνόρων στον Έβρο, κ.ο.κ..

Η εμπλοκή του ελληνικού κράτους στο ουκρανικό μέτωπο δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική –όχι μόνο τους τελευταίους μήνες, αλλά από το 2014... Τότε, που ο Β. Βενιζέλος ως Υπ. Εξ έτρεχε να σφίξει το χέρι του μεταβατικού πρωθυπουργού του ουκρανικού κράτους, Σ. Γιατσενιούκ. Διαβάζουμε στο *Βήμα* (02.03.2014): «Η οικονομική κρίση είναι το οξύτερο πρόβλημα που υπάρχει στη χώρα, τόνισε ο κ. Βενιζέλος, ο οποίος δήλωσε ότι μπορεί να μεταφέρει τις προτάσεις της μεταβατικής κυβέρνησης της Ουκρανίας για το πώς θα μπορούσε η διεθνής κοινότητα να βοηθήσει τη χώρα με τη συμμετοχή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, αλλά όχι μόνο.» Στη συνέντευξη τύπου που δόθηκε με την επιστροφή του από το Κίεβο ο Βενιζέλος είπε:

«Η ουκρανική κυβέρνηση, η μεταβατική δηλαδή, ο προσωρινός Πρόεδρος της Δημοκρατίας και η προσωρινή κυβέρνηση αυτή καθ' εαυτή με τον Πρωθυπουργό έχουν επιλεγεί από το προϋφιστάμενο Κοινοβούλιο της χώρας. Επίσης, ο ΟΗΕ, η Ευρωπαϊκή Ένωση, το NATO και όλες οι χώρες, τουλάχιστον οι χώρες με τις οποίες εφάπτεται η Ελλάδα, οι χώρες της διεθνούς κοινότητας έχουν αναγνωρίσει ως προσωρινή κυβέρνηση και ως προσωρινές αρχές της Ουκρανίας, αυτές τις οποίες αυτή τη στιγμή βρίσκονται στο Κίεβο και με τις οποίες συνομιλεί η διεθνής κοινότητα. Το νέο Πρωθυπουργό, τον κ. Γιατσενιούκ τον κάλεσε ήδη ο κ. Βαν Ρομπάι να συμμετάσχει στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. [...] Υπάρχει το επιχείρημα το οποίο προκύπτει από την απλή παρατήρηση των πραγμάτων, ότι εάν παρέμενε ο προηγούμενος Πρόεδρος της Ουκρανίας στη θέση του και εφαρμόζεται με ένα αργότερο ρυθμό η συμφωνία της 21ης Φεβρουαρίου, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα ήταν ίδια η σύνθεση της κυβέρνησης λόγω της σύνθεσης της Βουλής. Άρα, θα είχαμε τον κ. Γιατσενιούκ ως Πρωθυπουργό και πάλι.»

Αριστερά:

Χαρούμενες για τον γεωπολιτικό προσανατολισμό της χώρας οι Ελληνίδες στη Μάριουπολη.

Δεξιά:

Αλεξανδρούπολη: Σούδα 2.

Ναζιστικά σύμβολα που εντοπίζονται σε ουκρανούς στρατιώτες.

ανάμεσα στα δύο κράτη. Τα δύο κράτη συναποφάσισαν, λοιπόν, μια σειρά μέτρων οικονομικής υφής με έμφαση στην εμπορική και πολιτική διασύνδεση των δύο κρατών. Παράλληλα, αποφάσισαν την συνέχιση των συναντήσεων αποκλιμάκωσης...

Το ελληνικό κράτος φαίνεται να εγκαταλείπει την πολιτική της «επακούμησης», της «δολοφονίας μεταναστών σε τουρκικό έδαφος» και των «υψηλών τόνων» του Νίκου Δένδια για μια πιο ήπια προσέγγιση. Το τουρκικό κράτος, σε μια συγκυρία που εμφανίζεται ως διπλωματικά ουδέτερο στην ουκρανική κρίση, παρουσιάζεται στην ελληνική κοινή γνώμη ως ένας εταίρος στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ. Η διπλωματία και τα οικονομικά ντιλς είναι πόλεμος με άλλα μέσα, λέμε ξανά. Και γι' αυτό δίνουμε έμφαση στα ντιλς που αφορούν την αυξημένη κυκλοφορία ελληνικών πλοίων από τη Θεσσαλονίκη προς τη Σμύρνη (φυσικά, υπό την επίβλεψη των Ελλήνων εφοπλιστών και του ελληνικού στρατού). Σε μια συγκυρία στην οποία το τουρκικό κράτος επιχειρήσει να ενισχύσει το διπλωματικό του κεφάλαιο με στόχο τη Μαύρη Θάλασσα και εργαλείο τα στενά του Βοσπόρου, το ελληνικό κράτος επιχειρεί να κερδίσει (λίγο ακόμα) έδαφος στην Ανατολική Μεσόγειο. Η ουδέτερη στάση που κρατάει η Τουρκία (και το Ισραήλ) στην ουκρανική κρίση είναι ευκαιρία για το ελληνικό κράτος να εμφανιστεί ως ένας στρατηγικός εταίρος, αποφασισμένος να σταθεί στο πλευρό της «Δύσης», ικανός να μεσολαβεί, να κατευνάζει ή να στριμώχνει τους απείθαρκους «εταίρους» της ευρωπαϊκής συμμαχίας.

Το λέμε ξανά: Το ελληνικό κράτος κλείνει διπλωματικά και εμπορικά ντιλς για να συγκεντρώνει στρατό. Και το αντίστροφο: συγκεντρώνει στρατιωτικό εξοπλισμό και βάσεις στην επικράτεια του, προκειμένου να μπορεί να έχει μεγαλύτερη διπλωματική ευελιξία. Η διπλωματική μονομέρεια του, την τελευταία δεκαετία, δεν είναι αδυναμία, είναι επιλογή. Είναι η επιλογή του να υποστηρίξει στρατιωτικά τους Έλληνες εφοπλιστές και τα κέρδη τους από τη μεταφορά LNG από τις ΗΠΑ –είναι η συνέχιση της στρατιωτικοποίησης του (Εβρος, Αλεξανδρούπολη, ραφάλ, φρεγάτες κοκ)–και είναι η επιλογή του να μετατραπεί στον “πρόθυμο σύμμαχο” που φιλοδοξεί να κυριαρχήσει στην Ανατολική Μεσόγειο.

Το ελληνικό κράτος είναι ιμπεριαλιστικό. Και είναι ιμπεριαλιστικό όχι μόνο γιατί διεκδικεί την Ανατολική Μεσόγειο ως «ζωτικό του χώρο». Είναι ιμπεριαλιστικό γιατί υπηρετεί το διεθνοποιημένο κεφάλαιο του. Είναι ιμπεριαλιστικό γιατί έχει τοποθετεί στρατηγικά με το μέρος του πολέμου. Όλων των πολέμων; Όλων των πολέμων που συμφέρουν τα ντόπια αφεντικά! Όλων των πολέμων που προωθούν την ηγεμονία του στην Ανατολική Μεσόγειο. Πρέπει να θυμηθούμε τα διδάγματα από το 1ο Π.Π, πρέπει να θυμηθούμε το Βιετνάμ: **Πόλεμος ενάντια στον πόλεμο!**

Σαν να λέμε πως το ελληνικό κράτος βιάστηκε να «μοιραστεί τεχνολογία» και να εκκινήσει τις διμερείς σχέσεις με τους νεοναζί του Κιέβου και, φυσικά, φρόντισε να μην αναφερθεί στη δράση τους απέναντι στη ρωσική μειονότητα.

Διαβάζουμε, επίσης, στο Έθνος (12.10.2019) πως η ελληνική Αρχιεπισκοπή ψήφισε την αναγνώριση της αυτοκέφαλης εκκλησίας του Κιέβου: «Συγκεκριμένα, η πλειοψηφία των ιεραρχών, μετά από εισήγηση του Αρχιεπισκόπου, επικύρωσε την απόφαση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου που αναγνωρίζει το κανονικό δικαίωμα του Οικουμενικού Πατριάρχη για την παραχώρηση του Αυτοκεφάλου, καθώς και το προνόμιο του Προκαθημένου της Εκκλησίας της Ελλάδος να χειριστεί περαιτέρω το ζήτημα της αναγνώρισης της Εκκλησίας της Ουκρανίας, ενώ έκανε δεκτή και την εισήγηση του Αρχιεπισκόπου για την αναγνώριση της Αυτοκεφαλίας». Η απόφαση αυτή ήρθε μετά την επίσημη αναγνώριση της “αυτό- κεφαλής εκκλησίας του Κιέβου”, από το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Ιστανμπούλ. Δεν είναι ακριβώς της ειδικότητάς μας η συζήτηση γύρω από τα εκκλησιαστικά δίκτυα. Αν μας αφορά, όμως, είναι γιατί μεγάλο τμήμα της προς Ανατολάς διπλωματίας του ελληνικού κράτους διεξάγεται μέσα από τα δίκτυα της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η απόφαση, λοιπόν, να αναγνωρίσει την εκκλησία του Κιέβου θέτοντας σε δυσμένεια την ορθόδοξη εκκλησία της Ρωσίας, αποτελεί ένδειξη μιας βαθιάς ρήξης. Αυτή η ρήξη μπορεί να δείχνει παράταιρη στα πεπραγμένα του ελληνικού κράτος κατά τη δεκαετία του 1990 (βλ. ελληνοσερβική φιλία), αλλά μοιάζει συνεπής με τα σχέδια του ελληνικού ιμπεριαλισμού και τη στρατηγική του από το “Καστελόριζο” και μετά.

Με βάση τα παραπάνω, το ελληνικό κράτος είναι απόλυτα συνεπές στη στάση του: Ξεκινάει με την επίσκεψη του Ν. Δένδια στη Μαριούπολη και την Οδησό. Εκεί, ο Δένδιας υπενθυμίζει στη μειονότητα πως «ανήκουμε στη Δύση». Συνεχίζει με την αποστολή χαρτογραφικών αεροπλάνων γύρω από την Οδησό στις αρχές του Φεβρουαρίου. Ακολουθεί ο λόγος του πρωθυπουργού που παραθέτουμε στην αρχή της αναφοράς μας. Κατόπιν, ψηφίζει κυρώσεις και στέλνει βούτυρο και όπλα για τους ουκρανούς παραστρατιωτικούς. Παράλληλα, μεταφράζει την κωμωδία που έκανε γνωστό τον Ζελένσκι και την προβάλλει στον ANΤ1 και, φυσικά, πουλάει τόνους συναισθήματος, σκηνών από τη δολοφονική δράση του ρωσικού στρατού και “αντιπολεμικό κίνημα” για εσωτερική κατανάλωση της ευαισθητοποιημένης ελληνικής κοινωνίας. Δεν θα σταθούμε τόσο σε αυτά. Τι να περιμένει κανείς/ καμία μετά από δύο χρόνια τρυφερού εναγκαλισμού κράτους, κινήματος, κοινωνίας μέσα στην «υγειονομική έκτακτη ανάγκη»².

Έχει, όμως, σημασία να σταθούμε λίγο παραπάνω στη συνάντηση ανάμεσα στον Έλληνα και στον Τούρκο πρωθυπουργό που ακολούθησε. Δύο μέρες μετά τη συνάντηση των δύο ανδρών η τουρκική εφημερίδα *Milliet* δημοσίευσε όσα αποφασίστηκαν στο πλαίσιο μιας καλύτερης προσέγγισης

1. Το «φαινόμενο των Αγανακτισμένων» που τόσο δοξάστηκε από την ευρωπαϊκή Αριστερά ως αυθόρμητη κίνηση των μαζών ή του λαού, δεν ήταν καθόλου έτσι. Ξέρουμε καλά, πως στη δική μας περίπτωση οι Αγανακτισμένοι στήθηκαν από τμήματα του ελληνικού κράτους τα οποία διαπραγματεύεται την κατεύθυνση που θα έπαιρνε η «έκτακτη ανάγκη» του 2010. Οι Αγανακτισμένοι υπήρξαν ένα πεδίο συνάντησης ανάμεσα στη «λαϊκή δεξιά», την «άκρα δεξιά» και τη «δικαιωματική αριστερά». Ιδεολογικά εδραίωσαν το «εθνικό χρέος», την εγγραφή, δηλαδή, του ταξικού ανταγωνισμού στο «εθνικό ζήτημα». Και, φυσικά, έθρεψαν την άνοδο της ΧΑ. Καμιά συμπάθεια, λοιπόν, ούτε για τους Έλληνες, ούτε για τους Ουκρανούς Αγανακτισμένους και τις πολιτικές απολήξεις τους.

2. Εδώ να πούμε πως η συμπάθεια σε κωμικούς που ακολουθούν πολιτική καριέρα είναι διάχυτη στο ελληνικό κράτος. Μην ξεχνάμε πως ο Π. Χαϊκάλης διετέλεσε υφυπουργός της κυβέρνησης Σύριζα-ΑΝ.ΕΛ.. Και ποιος/α ξέρει, αν δεν είχε μεσολαβήσει το #metoo, τι άλλο θα είχαν δει τα μάτια μας...